

зирамъ гешефтъ.

ПОПОВЪ. Гешефтъ?!

АНДРЕЙ. Да, така ми се струва. /вади отъ джоба си малка лупа и наблюдава неколко парчета отъ шмиргела. Пауза./

ПОПОВЪ. Стига, Андрей! Не засравяй, че благодарени е на него, ти отъ утре заемашъ неговия постъ.

АНДРЕЙ. Тогава какво? - да си затварямъ очитъ?

ПОПОВЪ. Не да си затваряшъ очитъ, но да не пламвашъ.

АНДРЕЙ. И когато въ тази фабрика има убийци?

ПОПОВЪ. Убийци?!

АНДРЕЙ. Този човѣкъ, тамъ, е убитъ съ предумисълъ отъ Инж. Романовъ.

ПОПОВЪ. Не е възможно!... Какво искашъ да кажешъ?... Чакай, Андрей, ... не бързай, ти много бързашъ... Защо не идва той?... къде е Романовъ? Ще отида... Внимавай, не бързай съ изводитъ си. Той ще ти докаже... Азъ ще го изви- камъ... /на мализане/ Андрей, не бързай!... /внушително / Андрей, не бързай!...

АНДРЕЙ. Та това, не сѫ шмиргели, а буклуци.

БОЕВЪ. Още не мога да разбера нищо.

АНДРЕЙ. Не разбирате? За мене е ясно - Инж. Рома- новъ, за да реализира икономии, вместо шмиргели е достав- ялъ соклуци. Инж. Романовъ е знаелъ, че тези шмиргели не отговарятъ на оборотитъ и ги е поставялъ...

БОЕВЪ. Гадове... /презъ зъби/ Овзи човѣкъ лежи съ раздробенъ стомахъ...